

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1MCdo/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	5110212773
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5110212773.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa T., bývajúceho v W., K., zastúpeného JUDr. Máriou Padalovou, advokátkou v Žiline, Nám. M. R. Štefánika 1, proti odporcovi K., bývajúceho v I., zastúpeného JUDr. Dušanom Divkom, advokátom v Považskej Bystrici, Šoltésovej č. 346/1, o zaplatenie 8.630,42 €, vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 8 C 95/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu v Žiline z 30. novembra 2011 č. k. 8 C 95/2010-159 a proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júla 2012 sp. zn. 5 Co 163/2012, takto

rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania v sume 262,33 €, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. Márie Padalovej na účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXXXX/XXXX, vedený v X. do 3 dní.

Odôvodnenie

Okresný súd v Žiline rozsudkom z 30. novembra 2011 č. k. 8 C 95/2010-159 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom zmluvnej pokuty podľa čl. IV bodu 1 Zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 24.3.2007 sumu 8.630,42 € do 3 dní od právoplatnosti a zároveň mu uložil aj povinnosť zaplatiť navrhovateľovi k rukám jeho právnej zástupkyne JUDr. Márie Padalovej náhradu trov konania 1.823,85 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním mal preukázať, že návrh navrhovateľa je dôvodný, a preto zaviazal odporcu na zaplatenie 8.630,42 € (260.000,- Sk) titulom zmluvnej pokuty podľa čl. IV. bodu 1 zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy zo dňa 24.3.2007, ako toho času zapísaného vlastníka predmetných nehnuteľností v podiele 1/1 uzavrieť zmluvu o budúcej zmluve, včítane takéhoto dojednania o zmluvnej pokute. Toto dojednanie bolo uzatvorené slobodne, vážne a určite, primerane tomu, že budúcou zmluvou mala byť kúpna zmluva o prevode nehnuteľností, a táto bola uzatvorená aj písomnou formou. Pokiaľ všeobecne k náležitostiam, najmä k určitosti dojednania zmluvnej pokuty boli prednášané námietky vo vzťahu k tomu, o aké porušenie povinnosti by sa malo jednať, súd skutkovo vyhodnotil, že toto ustanovenie je prehľadne interpretovateľné vo vzťahu k základným dojednaniám zmluvy o budúcej zmluve, podľa ktorých bolo

konkrétne povinnosťou odporcu ako budúceho predávajúceho predmetné nehnuteľnosti predat'. Ďalšie ustanovenie zakazujúce budúcemu predávajúcemu predmetné nehnuteľnosti ďalej ponúkať na predaj, súd hodnotil ako spresnenie základnej povinnosti budúceho predávajúceho k povinnosti predat' predmet zmluvy budúcemu kupujúcemu, teda nebolo by spravodlivo samostatným základom pre uplatnenie zmluvnej pokuty, keby budúci predávajúci predmet tejto zmluvy budúcemu kupujúcemu predal. Ďalšie námietky odporcu vo vzťahu k zrozumiteľnosti tohto dojednania neboli relevantné. Prekážkou zrozumiteľnosti tiež nebolo nedojednanie termínu splatnosti zmluvnej pokuty, keďže v takomto prípade splatnosť nastáva primerane podľa § 563 OZ po výzve zo strany veriteľa dlžníkovi, a keďže na zaplatenie tejto zmluvnej pokuty bol odporca vyzývaný listom zo dňa 23.3.2010, bolo možné ho napokon zaviazat' v súdnom konaní v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. júla 2012 sp. zn. 5 Co 163/2012 ako súd odvolací na odvolanie odporcu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým aj právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Preto odvolací súd nemohol prisvedčiť odvolateľovi, ktorého odvolanie nepovažoval za dôvodné. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov a ďalšie písomné vyhotovenie odôvodnenia nevykonal. Úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v súvislosti s odvolacím konaním žiadne nevznikli (ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.).

Na podnet odporcu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len generálny prokurátor) mimoriadne dovolanie proti rozsudku Okresného súdu v Žiline z 30. novembra 2011 č. k. 8 C 95/2010-159 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30. júla 2012 č. k. 5 Co 163/2012-200.

Podľa názoru generálneho prokurátora bol týmito rozsudkami porušený zákon, keďže konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a sú založené a spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243e ods. 1 O.s.p. a § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p.), žiadal napadnuté rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Vychádzal z toho, že uzavretie zmluvy o budúcej zmluve (pactum de contrahendo) malo za následok vznik kontraktnej povinnosti zmluvných strán. Zmluvné strany sa teda zaviazali, že do určitej doby uzavrú inú zmluvu, ktorej podstatné náležitosti dohodli v zmluve o budúcej zmluve. Platnosť zmluvy o budúcej zmluve bude teda závislá nielen od toho, či zmluva o budúcej zmluve má podstatné náležitosti zmluvy o budúcej zmluve, ale aj od toho, či jej obsahom je aj dohoda o podstatných náležitostiach budúcej zmluvy do takej miery, že zmluvné strany dohodli aspoň spôsob určenia podstatných náležitostí budúcej zmluvy. Keďže k uzatvoreniu dohodnutej budúcej (hlavnej) zmluvy dochádza na základe návrhu a jeho akceptácie, je nepochybné, že budúca zmluva, ktorá sa má uzavrieť, musí byť v zmluve o budúcej zmluve vypracovaná tak, aby ju bolo treba len podpísať.

V preskúmvanej veci účastníci konania uzatvorili 24. marca 2007 zmluvu o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, v ktorej sa budúci predávajúci (odporca) zaviazal ako výlučný vlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území I., a to pozemku KN parcely č. 1090/2 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 760 m² a na ňom stojaceho rodinného domu so súpisným číslom XX, vedených v prospech neho Správou katastra v Žiline na LV č. XXX, predat' do výlučného vlastníctva ich budúcemu kupujúcemu (navrhovateľovi) na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej najneskôr 10. mája 2007 za kúpnu cenu 2.600.000,- Sk.

Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré malo byť predmetom prevodu na základe budúcej kúpnej zmluvy odporca nadobudol z titulu darovania (RI 1286/87-8/88). Po ich nadobudnutí odporca spolu s

manželkou na základe stavebného povolenia vydaného 26. februára 1988 pod č. 346/88 Okresným národným výborom v Žiline, odborom územného plánovania, vykonali rozsiahlu rekonštrukciu rodinného domu, napriek tomu, že stavebným povolením mali povolenú iba prístavbu jednej bytovej jednotky k rodinnému domu a stavbu žumpy, garáže a oplotenia.

Z okolností prípadu vyplýva, že odporca v čase uzatvárania zmluvy o budúcej kúpnej zmluve, aj keď bol v katastri nehnuteľností vedený ako výlučný vlastník nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom prevodu v kúpnej zmluve, po právnej stránke už nebol jej výlučným vlastníkom a nehnuteľnosť predstavovala po jej komplexnej rekonštrukcii predmet bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len BSM). O uvedenej právnej skutočnosti boli dostatočným spôsobom informovaní tak navrhovateľ, ktorý v konaní nepoprel, že si so sebou zobral projektovú dokumentáciu stavby ako aj majitelia realitnej kancelárie sprostredkujúcej predaj nehnuteľnosti.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že predmetom prevodu na základe kúpnej zmluvy malo byť vlastnícke právo k veci v bezpodielovom vlastníctve manželov. V čase uzatvorenia zmluvy o budúcej zmluve odporca už nedisponoval výlučným vlastníctvom k rodinnému domu, nakoľko ten v dôsledku kompletnej rekonštrukcie zanikol a vznikol nový, ktorý sa stal predmetom BSM. Odporca spolu s manželkou nadobudli k nemu bezpodielové spoluvlastníctvo originálnym spôsobom, čo malo za následok nemožnosť takého plnenia, aký predpokladal dvojstranný právny úkon - zmluva o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy z 24. marca 2007. Odporca, vzhľadom na existenciu BSM vo vzťahu k rodinnému domu, sa nemohol účinne zaviazat', previesť na budúceho kupujúceho navrhovateľa výlučné vlastníctvo k nehnuteľnosti. Z uvedeného dôvodu, bola zmluva o budúcej zmluve i absolútne neplatná s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 2 OZ.

Navrhovateľ sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora vyjadril tak, že ho navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Odporca sa s dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora v celom rozsahu stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnomu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti*

Rusku (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [vid' Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum. Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania a následnej kritiky ESLP vo veci Tripon proti Rumunsku (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúšanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávného súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a COMPCAR, s.r.o.) pripomínajú význam a obsah princípů rovnosti zbraní a princípů právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Uvedené závery ESLP zohľadnilo aj plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Vzhľadom na prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, pristúpilo 18. marca 2015 k zjednoteniu rozhodovania senátov ústavného súdu a pod sp. zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta, ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov“.

Vyššie uvedené naznačuje, ako tieto súdne orgány (ESLP a ústavný súd), oprávnené za splnenia určitých predpokladov zrušiť aj rozhodnutie najvyššieho súdu, budú rozhodovať v skutkovo a právne podobných veciach, v ktorých generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie napriek tomu, že mimoriadnemu dovolaniu nepredchádzalo využitie všetkých dostupných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov účastníkom, ktorý podal podnet na mimoriadne dovolanie.

Doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu v obdobných prípadoch sa v zásade riadila stanoviskom Občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 36/2008. Právna veta tohto stanoviska znie: „Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O.s.p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa“.

Je zrejmé, že stanovisko R 36/2008 vychádza zo záverov, ktoré v súčasnosti nie sú súladné s vyššie spomenutými rozhodnutiami ESLP a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. Na posun v judikatúre ústavného súdu a ESLP zareagoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý na spoločnom zasadnutí občianskoprávného a obchodnoprávného kolégia dňa 20. októbra 2015 schválil a prijal spoločné stanovisko pod č. R 94/2015 na publikovanie, ktorého právna veta znie: „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená

tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky (resp. využiť všetky zákonom prípustné postupy), ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť“.

Z vyššie uvedeného spoločného stanoviska dvoch kolégií najvyššieho súdu teda vyplýva, že rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odchyľuje od právnych záverov vyslovených v stanovisku R 36/2008 a jeho závery sú už prekonané.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych znakov rozhodnutia [§ 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (viď § 242 ods. 1 O.s.p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - viď § 237 ods. 2 O.s.p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolateľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťajúca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O.s.p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (viď PL. ÚS 57/99).

V danom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mal odporca možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sám náležite chránil svoje práva a konal dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretné. Odporca nepodal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. júla 2012 sp. zn. 5 Co 163/2012. V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sám nevyužil dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na pasivitu samotného odporcu pri včasnej ochrane jeho práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného odporcom.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Povinnosť nahradiť trovy konania má v konaní o mimoriadnom dovolaní ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.), v danom prípade je ním odporca. V konaní o mimoriadnom dovolaní bol procesne úspešný navrhovateľ a vzniklo mu právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokátky vo výške 262,33 €, čo predstavuje odmenu za 1 úkon právnej pomoci - spísanie vyjadrenia k dovolaniu 253,94 € a 1 x režijné náklady 8,39 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.